

WIJNOFFER

LITERAIRE THRILLER

Addy Kaiser

Achttien jaar geleden verdronk een jonge vrouw in het IJsselmeer. Wanneer een journaliste de zaak opnieuw onderzoekt voor een boek dat zij schrijft, valt er spoedig een tweede dode.

**Over het boek
Esther van
Leeuwen is
journaliste en
schrijfster. Voor
haar nieuwe thriller
grijpt zij terug op
een ingrijpende**

**gebeurtenis uit
haar jeugd.**

**Achttien jaar
geleden was haar
vriendin Petra met
haar Franse
vriendje Emile, de
zoon van een**

**wijnboer, aan het
zeilen op het
IJsselmeer, toen ze
plotseling
overboord sloeg.
Haar lichaam
werd nooit
teruggevonden en**

het

politieonderzoek

leidde tot de

conclusie dat Petra

van der Linden

was verdronken.

Maar stel dat

Petra die dag niet

stierf?

**Aanvankelijk gaat
Esther er van uit
dat Petra haar
eigen dood in scène
heeft gezet.**

**Tijdens haar
onderzoek stuit ze**

**echter op enkele
vreemde zaken en
ze begint meer en
meer te twijfelen
of Petra niet
inderdaad nog
leeft. Wanneer een
oud-journalist die**

**haar helpt bij het
onderzoek
onverwachts
sterft, reist Esther
af naar Frankrijk.
Op de wijngaard
van de familie van
Emile hoopt zij**

**antwoorden te
vinden op haar
vele vragen...**

**De pers over de
auteur/het boek**

‘Tijdens het onderzoek van een journaliste/schrijfster naar de geheimzinnige dood van een vriendin uit het verleden, wordt er smakelijk gegeten en gedronken. Spanning in maag en

hoofd.’ – *de Volkskrant*

‘Wat ik zo aangenaam vind aan het proza van Addy Kaiser is de meeslepende vaart, de personages die razendsnel gaan leven en dat het zo duidelijk is dat ze zin heeft het allemaal te vertellen.’ – Thomas Verborgt, auteur van onder andere *De zomerval* en *Zo gaan die dingen*

Over de auteur

Addy Kaiser is journalist, mediadeskundige en wetenschapper. Ze begon haar journalistieke carrière bij *Het Vrije Volk* en werkte later bij *Het Parool*, de cpnb en het weekblad *Televizier*. Kaiser is gepromoveerd in

de sociale wetenschappen en heeft jarenlang massacommunicatie gedoceerd aan de Universiteit van Utrecht. Ze heeft in het bestuur gezeten van de Stichting Vrouw en Media en heeft met succes de Wijnacademie (de hoogste opleiding op het gebied van wijn in Nederland) afgerond; sindsdien mag ze zich vinoloog – gediplomeerd wijnproever – noemen.

Van dezelfde auteur

Yquem

Colofon

© 2007 Addy Kaiser

Omslagontwerp

Jolanda Stembert

© 2009 A.W. Bruna Uitgevers B.V.,
Utrecht

isbn 978 90 229 9621 8

isbn e-book 978 90 449 6282 6

nur 305

De spanningsnieuwsbrief

Wilt u op de hoogte blijven van alle
nieuwe spannende boeken

van A.W. Bruna Uitgevers, dé
thrilleruitgever van Nederland?

Geeft u zich dan op voor onze

spanningsnieuwsbrief via onze
website www.awbruna.nl

Addy Kaiser

Wijnoffer

A.W. Bruna Uitgevers B.V., Utrecht

Noordhollands Dagblad – maandag 29
augustus 1988

(Van onze verslaggever)

HOORN – Gistermiddag is een 22-jarige Amsterdamse vrouw tijdens een zeiltocht op het IJsselmeer van boord geraakt. Het ongeluk gebeurde midden op het meer ongeveer drie uur zeilen van Hoorn verwijderd. Haar 25-jarige Franse vriend heeft dit aan het eind van de middag aan de politie te Hoorn meegedeeld. Volgens hem lag de vrouw op het achterdek van de gehuurde Centauer te lezen. Hij heeft van het ongeluk niets gemerkt en zei niet te weten hoe lang ze al verdwenen was

voor hij haar miste. Ook geen van de andere zeilers heeft het ongeluk opgemerkt. Het was goed zeilweer. De Fransman, die onbekend is met het meer, kon slechts bij benadering aangeven op welke plek de vrouw van boord is geraakt. Tot nu toe is het lichaam van de vrouw nog niet gevonden. Vandaag zullen politie en brandweer opnieuw een poging daartoe doen.

1 De allergie

‘Het is mijn schuld.’ Als een mantra spelen de woorden door Esthers hoofd vanaf het moment dat ze hoorde van de dood van Bernhard de Fries. ‘Het is mijn schuld.’ Vier stappen en dan weer vier stappen en elke stap brengt haar dichterbij Westgaarde, het Amsterdamse crematorium waar zijn lichaam op hetzelfde moment naartoe wordt gebracht.

Natuurlijk weet ze dat het onzin is. Hoe kan het nu haar schuld zijn dat hij eind maart op een dag vol regen is gestoken door een wesp en aan de gevolgen

daarvan is overleden? Overleden aan een anafylactische shock? In het Vliegenbos in Amsterdam-Noord? Zij heeft hem dat bos niet ingestuurd. Voor zover ze heeft gehoord, weet niemand wat hij daar deed en was hij helemaal alleen.

Hoe lang hij daar gelegen heeft is ook niet bekend. Volgens het politierapport was hij tussen één en drie uur dood toen hij werd gevonden door een jongen en een meisje van een vmbo-school in de buurt. Zijn lichaam had op een pad aan het begin van het bos gelegen. De politie had gemeld dat ze geen sporen hadden ontdekt, niet van een worsteling en niet van voetafdrukken. Logisch, want vlak voordat de kinderen hem hadden

gevonden was er een forse regenbui geweest die alle eventuele sporen op de grond had uitgewist.

En nu is Esther van haar huis in de Amsterdamse Vondelstraat op weg naar Westgaarde. Een wandeling van bijna drie uur met als doel enigszins tot rust te komen en haar gedachten stil te zetten. Maar dat lukt niet. Ze krijgt de mantra niet uit haar hoofd.

Er zullen wel veel mensen zijn, denkt ze. Bij *Nu*, het milieublاد waar Bernhard als documentalist werkte, hielden ze allemaal van hem en bovendien kende hij zo'n beetje iedereen uit de krantenwereld en zonder twijfel ook veel mensen daarbuiten. Ze bedenkt dat ze

eigenlijk niets van Bernhards sociale leven af weet. Ze zag hem alleen op de redactie, waar hij 's morgens vroeg kwam en meestal nog aanwezig was als zij wegging. In het uitgaansleven was ze hem slechts één keer tegengekomen toen ze door een vriend was uitgenodigd voor de opera. Ze is geen operafan. Hij wel, had hij haar in de pauze op de hem gebruikelijke laconieke wijze meegedeeld.

Op zijn rouwkaart hadden drie namen gestaan. 'Frits de Fries, Lucy Barton en Victor de Hoog delen mee dat tot hun grote verdriet zeer onverwacht onze neef en onze vriend Bernhard de Fries op 74-jarige leeftijd is vermoord door een

Vespula vulgaris .’ Het correspondentieadres was dat van Bernhard zelf op de Kalkmarkt te Amsterdam.

Het hoorde niet bij Bernhard, zo’n gewone wesp. Als het dan toch had moeten gebeuren, waarom dan geen bijzonder soort, zoals een hoornaar? had Eric, een collega die biologie heeft gestudeerd, geopperd.

Het is koud en er staat een straffe wind langs de Sloterplas. Esther gaat wat sneller lopen en slaat haar sjaal nog een keer om haar hals. Ze had kunnen meerijden met haar moeder, maar die moest eerst naar een van haar uitgevers in Hilversum en daar had Esther geen

zin in gehad. Ze had natuurlijk een collega kunnen bellen en vragen of ze mee kon rijden, maar ze had opgezien tegen een gesprek.

Op haar horloge is het tien voor drie als ze de brede oprijlaan naar de ontvangstruimte op loopt. Ze ziet zo snel geen bekenden en ook niet in de foyer waar het erg druk is. Kennelijk zijn er twee crematies tegelijkertijd. Ze blijft even weifelend staan tot ze een hand op haar arm voelt en Maja, de eindredacteur van *Nu*, zegt dat de linkeraula voor Bernhard is. Er zijn nog maar een paar zitplaatsen vrij en Esther beduidt Maja dat zij vooral moet gaan zitten. Zelf blijft ze liever achter in de

aula staan.

Er komen nog steeds mensen binnen, maar Esther ziet haar moeder niet. Misschien is ze er al en zit ze ergens vooraan of ze heeft het niet gehaald. Jammer voor haar. Hoewel? Josine haat begrafenissen en crematies.

Het is een korte plechtigheid met maar drie sprekers. De eerste is Jan Raaf, Esthers hoofdredacteur. Hij beschrijft in vogelvlucht Bernhards werkzame leven. 'Bernhard is begonnen als journalist,' zegt hij. 'Eerst bij *Het Vrije Volk* en daarna bij TV-Noordzee, het REM - eiland. Bij redactieborrels kon hij smakelijk vertellen over de sfeer bij deze illegale televisie- en radiozender en het

stelletje opportunistische idioten die deel uitmaakten van de redactie. Toen de zender door de regering werd opgerold, heeft hij een aantal jaren in Engeland gezeten, waar hij artikelen schreef voor de bladen van de VNU . Toen hij terugkwam kon hij bij dat bedrijf een baan krijgen als documentalist. Die functie stelde hem in de gelegenheid feiten zo te ordenen dat ze binnen een halve minuut door hem konden worden opgezocht. Een werk dat op het lijf was geschreven van deze introverte, vriendelijke man. Wij mogen ons gelukkig prijzen dat hij begin jaren tachtig in dienst kwam van *Nu* . Ik was als aankomend journalistje

nog een broekje zonder enige bagage, maar hij behandelde me als zijn gelijke. En dat is hij blijven doen.’

Hier en daar wordt gegniffeld, want Jan benadrukt nogal eens dat hij het gezag vertegenwoordigt.

‘Bernhards pensionering,’ gaat hij onverstoorbaar verder, ‘viel ongeveer gelijk met de absolute doorbraak van de hedendaagse digitale zoekmachines. Maar hij bleef op de redactie komen en het wonderbaarlijke was dat hij er altijd in slaagde beter en sneller van internet gebruik te maken dan wie op de redactie ook.’

Na Jan is de beurt aan een kleine, broodmagere Engelse vrouw. Als ze het

woord wil nemen, barst ze in snikken uit en het duurt even voordat ze kan vertellen dat ‘ *her very special wonderful friend Ben* ’, al veertig jaar elke zomer op haar landgoed in Bath kwam logeren.

Maar als ze verder wil gaan, stikt ze bijna in haar tranen en ze wordt opgevangen door een zeer gesoigneerde veertiger. Hij begeleidt haar terug naar haar plaats op de eerste rij en neemt dan zelf het woord.

Hij stelt zich voor als Victor de Hoog, de vriend van Bernhard, met nadruk op dé. Uit de blikken die de meeste aanwezigen in de aula met elkaar wisselen, kan Esther opmaken dat niet velen van zijn bestaan op de hoogte zijn.

Hij vertelt in het kort iets over het leven van Bernhard zonder zich uit te laten over zijn eigen relatie tot hem.

Hij vertelt dat Bernhard in zijn puberteit heeft ontdekt dat hij allergisch was voor wespen.

‘Hij wist dat een wespensteek dodelijk zou zijn. Hem was aangeraden altijd een spuitje met adrenaline bij zich te hebben. Wel, dat verafschuwde hij, zoals hij elke afhankelijkheid verafschuwde en dus beperkte hij het tot omstreeks de wespentijd. Van eind april tot in het late najaar ging hij nooit van huis zonder het spuitje. Het verschijnen van een wesp eind maart op een koude, regenachtige dag na deze zeer koude

winter, was zo uitzonderlijk dat hij het onmogelijk had kunnen voorzien.’

Ja, denkt Esther, dat heeft Eric tijdens de wekelijkse redactievergadering ook al uitgebreid uit de doeken gedaan. ‘Een koningin, die bijvoorbeeld in een holle boom heeft overwinterd, kan Bernhards dood op haar geweten hebben. Of hij is in een nest getrapt. Hoe dan ook, de beesten steken alleen als ze worden gestoord.’

De hele redactie had het onwaarschijnlijk gevonden dat Bernhard tijdens zijn wandeling met een stokje in een holle boom had zitten peuren. Bernhard was slechts één keer gestoken. Op zijn neus. Zijn gezicht was het enige

lichaamsdeel dat bloot was geweest. Geen wonder, want op de dag van zijn dood was het guur en regenachtig geweest. Wat hij in dat bos te zoeken had gehad, was een raadsel.

Ook voor de politie. Die had enig spuurwerk in het bos verricht, maar niets verdachts gevonden. Ze hadden de zaak na anderhalve week afgedaan als een ongeluk en Bernhards lijk vrijgegeven.

Maar Esther gelooft niet in een ongeluk. Ze is ervan overtuigd dat de dood van Bernhard erg verdacht is. Het is te toevallig om toeval te zijn. Het is haar schuld. Dat kan haast niet anders. Zij heeft hem een maand geleden gevraagd

iets voor haar uit te zoeken, iets van bijna twintig jaar geleden. Het was haar zelf niet gelukt en na lang aarzelen had ze zich tot Bernhard gewend, want als er iemand was die kon uitzoeken wie er achttien jaar geleden in de gevangenis van Hoorn hadden gezeten, was Bernhard dat.

Twee dagen voordat hij de dodelijke steek had opgelopen, had ze hem op de redactie nog gesproken en had hij haar gezegd vandaag of morgen het antwoord op haar vraag te weten. Tegen zijn gewoonte in zo min mogelijk woorden aan iets vuil te maken had hij eraan toegevoegd nog niet zeker te weten of hij het haar wel zou vertellen, want: 'Ik heb

iets, maar nog niet alles kunnen vinden. Er is iets vreemds mee. Misschien is de zaak te gevaarlijk voor kleine meisjes.’

Daarom voelt ze zich zo ongelukkig. Als het te gevaarlijk voor haar was, was het natuurlijk ook te gevaarlijk voor hem geweest. Het blijft aan haar knagen. Ze moet er voortdurend aan denken en wordt dan misselijk van narigheid. Allerlei scenario's hebben al door haar hoofd gespeeld en een is blijven hangen. Bernhards informant heeft hem naar het Amsterdamse Vliegenbos gelokt met een wesp in een potje en vervolgens het beest op Bernhard losgelaten. Die heeft in paniek om zich heen geslagen, waarop de bange wesp hem heeft

gestoken. Hoe die informant op de hoogte was van Bernhards allergie, doet er even niet toe. Net zomin als het feit hoe je een wesp ertoe kunt bewegen iemand te steken.

Kortom: Bernhards dood is haar schuld. Ze heeft dit idee tot nu toe aan niemand durven vertellen. Niet aan vriendinnen en ook niet aan Aaron en zeker niet aan haar moeder. Die zou meteen hebben gezegd dat haar fantasie weer met haar op hol is geslagen en dat ze niet zo achterlijk moet doen.

Als Victor de Hoog is uitgesproken, nodigt hij de aanwezigen uit afscheid van Bernhard te nemen door samen langs de baar te lopen en daarna in de

foyer het glas te heffen. Hij gaat voor, samen met de Engelse vrouw en een blonde man, vast de neef. Terwijl de menigte zich rij voor rij in beweging zet, vraagt Esther zich af of ze de nabestaanden moet condoleren. Ze kent ze niet en dat schijnt te gelden voor bijna alle aanwezigen die in de ontvangstruimte achter de aula kleine groepjes hebben gevormd en met elkaar praten, de meesten met een glas in de hand.

Neef en vriend staan kennelijk ook niet op handjes schudden te wachten, evenmin als de Engelse dame. De neef staat te praten met een paar van haar collega's en Victor de Hoog heeft zijn

hand losjes op de schouder van de Engelse. Om hen heen staan Jan, Maja en Erik. Daar wil ze wel bij zijn, denkt Esther en ze loopt op hen toe. Eigenlijk snakt ze naar een slok wijn, maar dat moet maar even wachten. Erik is aan het woord en ze vangt nog net de woorden ‘afgrijselijk benauwd’ op, maar dan ziet Jan Esther en hij valt Erik in de rede en zegt joviaal tegen De Hoog: ‘Dit is Esther, ze had een speciale band met Bernhard, evenals Josine, haar moeder. Nietwaar, Esther? Waar is je moeder eigenlijk?’

Ja, dat vraag ik me ook af, denkt Esther, maar voordat ze kan zeggen dat haar moeder kennelijk verlaat is, zegt

Victor de Hoog: ‘Esther? Bent u Esther van Leeuwen? We hebben het vlak voor zijn dood nog over u gehad. Bernhard mocht u erg graag.’ Hij wendt zich tot de Engelse dame en zegt met een perfect Oxfordaccent: ‘*Lucy, this is Esther, she was a very special friend of Bernhard.*’

Lucy heeft nog steeds tranen in haar ogen. Ze grijpt Esthers beide handen en zegt: ‘*Esther? What a beautiful name. Glad to meet you, dear. Glad to meet a good friend of my beloved Ben.*’

Zo goed bevriend was ik nu ook weer niet, denkt Esther en tegelijkertijd bedenkt ze dat het beter is dat ze vooral blijven denken dat ze een heel goede vriendin was, want ze moet met Victor

de Hoog of Frits de Fries zien aan te pappen. Ze wil dolgraag Bernhards huis in, omdat ze daar misschien zal aantreffen wat hij had gevonden, wat hij haar had willen vertellen. Een zoektocht op de redactie in Bernhards paperassen en zijn computer heeft niets opgeleverd. Met de smoes dat Bernhard iets voor haar zou opzoeken en dat ze wilde kijken of hij dat al had gedaan, had ze zijn berichten van de laatste maand bekeken en zijn bureauladen doorzocht, maar ze had niets kunnen vinden wat betrekking had op haar verzoek. Misschien had hij de gegevens achter een wachtwoord verstopt, maar dat kende ze niet en

hacken kan ze niet.

Er komt een man langs met een dienblad met sap en rode en witte wijn. Lucy pakt een glas witte wijn en Esther vindt dat zij nu ook mag. Over de glazen heen kijken de beide vrouwen elkaar aan, ze heffen gelijktijdig het glas en proosten. ‘ *On Bernhard* , ’ zegt Esther, terwijl ze twijfelt of het niet ‘ *to* ’ moet zijn, maar Lucy herhaalt haar woorden, dus het zal wel kloppen. Ze nemen een slok, brengen het glas opnieuw omhoog en dan begint Lucy te vertellen over Bernhard die al vele jaren twee keer per jaar kwam logeren in haar landhuis in Bath en van de lange wandeltochten die ze samen door het

Engelse landschap maakten. Ze vertelt dat hij een keer op een wandeling door een wesp was gestoken en zich toen meteen een injectie met adrenaline had toegediend. Zij was toen van schrik flauwgevallen.

Tijdens haar verhaal is een lange man met zwart haar en een klein snorretje naderbij gekomen. Als Lucy even zwijgt noemt hij haar naam. De vrouw draait zich om en barst opnieuw in huilen uit. De man neemt het glas uit haar hand, slaat zijn arm om haar heen, groet de anderen met een knikje en wendt zich tot Victor de Hoog: ‘Waar logeert Lucy?’ Hij heeft een zuidelijk accent, eerder Brabants dan Limburgs.

‘In het huis van Bernhard. Ik houd haar daar gezelschap. Wel, nu je er toch bent, zou je zo vriendelijk willen zijn Lucy daarnaartoe te brengen? Ze is vanmorgen vroeg uit Bath vertrokken en ze moet bekaf zijn. En dan zien we elkaar daar straks.’ Hij legt zijn hand op Lucy’s schokkende schouder en zegt in zijn prachtige Engels dat Lucy beter even kan gaan liggen voordat ze samen gaan eten en dat Toine haar naar Bernhards huis zal brengen.

Toine. Toch eerder Limburgs? Ach, wat doet het ertoe. Bernhard had kennelijk vrienden in alle soorten en maten.

‘Natuurlijk zal ik Lucy begeleiden, maar ik kan helaas niet mee dineren. Ik heb

plotseling andere verplichtingen. Het spijt me. Ik bel je morgen, goed?’ Zonder een antwoord af te wachten zegt hij tegen Lucy: ‘*Come, love*’, en met zijn arm om haar heen begeleidt hij haar naar de deur.

Esther kijkt ze na, een vreemd stel, de kleine broodmagere Engelse en de lange man met zijn snorretje. Hij is hooguit midden dertig, denkt Esther. Ze draait zich weer om naar Victor. Hij zit dus in het huis van Bernhard. Ze moet proberen met hem een afspraak te maken. ‘Meneer De Hoog,’ begint ze, maar dan is Lucy opeens terug. Ze pakt haar nog halfvolle glas witte wijn van de tafel waarop Toine het heeft neergezet,

drinkt het in één teug leeg en zegt tegen Esther dat ze nog niet is uitgepraat met de goede vriendin van haar geliefde Ben. Onderwijl kijkt ze om zich heen en als ze de ober met het blad ziet, wenkt ze hem.

Maar nu komt Victor tussenbeide. Hij neemt haar bij de arm en begeleidt haar naar de deur, waar hij haar opnieuw bij Toine aflevert, maar niet dan nadat ze hem kennelijk nadrukkelijk iets heeft opgedragen, want Esther ziet hem knikken.

‘Rij je mee naar de stad, Esther?’ hoort ze Maja vragen, maar voor ze tijd heeft daar op in te gaan, is Victor terug. Tot haar verbazing pakt hij haar hand en

zegt: ‘Esther, Lucy vraagt of je straks met ons meegaat een hapje eten. Ze zegt dat ze nog niet met je is uitgesproken. Frits de Fries en zijn vrouw zijn ook van de partij. En eh...’ Hij kijkt om zich heen, buigt zich naar haar toe en fluistert: ‘Wel, ik heb je nodig, je moet zorgen dat Lucy niet zoveel drinkt. Misschien heb jij overwicht. Dat had Bernhard ook. Naar mij luistert ze niet. Kun je?’

Esther is in dubio. Ze ziet er geen enkel heil in om iemand die ze helemaal niet kent te beletten dronken te worden. Maar ze komt zo wel heel makkelijk dichterbij in de buurt van De Hoog en als dat eenmaal is gelukt, komt ze ook wel

verder. Dus zegt ze: ‘Ja, ik kan wel, maar ik weet echt niet of me lukt wat je me vraagt. Ik heb Lucy net voor het eerst in mijn leven gezien. Ze lijkt me vrouws genoeg om voor zichzelf te zorgen. Hoe moet ik zoiets nou aanpakken? Elke keer dat ze haar glas naar haar lippen brengt het afpakken en zelf opdrinken? Dat wordt een dolle boel.’

‘Wel, dat hoeft je niet. Maar als je er in slaagt haar bezig te houden met je verhalen over Bernhard zal ze niet dronken willen worden. Dat weten we uit ervaring.’

‘Ik heb niet zoveel verhalen, ik... Oké, ik kom, zeg maar hoe laat en waar.’

‘Om een uur of zeven op de Kalkmarkt.’

Ik neem aan dat je weet waar dat is. Ik heb om halfacht een tafel gereserveerd bij Dantzig. Daar kun je natuurlijk ook naartoe komen.'

'Ik kom wel naar Dantzig,' zegt Esther. 'Tot straks.' Ze kan beter later naar de Kalkmarkt gaan, als er meer tijd is.

Ze draait zich om en ziet haar moeder druk in gesprek met Jan en Maja. Als ze Esther ziet, steekt ze haar hand op en wenkt haar.

'Waarom was je zo laat?' vraagt Esther, als ze naast haar moeder staat. 'Kon je je weer niet losrukken van die uitgever?'

'Ogenblikje,' zegt haar moeder tegen Jan. 'Mijn dochter heeft weer eens kritiek.' Tegen Esther zegt ze: 'Jawel,

schat, maar er was een ongeluk gebeurd en ik werd een halfuur opgehouden. En nu ben ik er toch? Rij zo maar met me mee, dan kun je me vertellen wat ik heb gemist.’ Ze wendt zich weer tot Jan en ze vervolgen hun gesprek. Het gaat over wijnbouw, het juiste onderwerp voor een crematie.

‘Kom,’ zegt Jan na enkele minuten, ‘ik moet nog terug naar de redactie. Leuk je weer eens ontmoet te hebben, Josine. Dag, Esther, werk ze.’

‘Wij gaan ook,’ zegt Josine. ‘Kom je mee, kind? Ik heb in Hilversum een verrukkelijke winkel ontdekt en een paar heerlijke dingen meegenomen. Ik heb ontzettend zin in een glaasje goede wijn

en jij vast ook wel, na deze droeve middag.’

In de auto zegt Esther dat ze niet mee kan, want dat ze is uitgenodigd om met Bernhards nabestaanden te gaan eten en waarom. ‘Ik weet eigenlijk niet of ik het wel leuk vind. Hij vroeg me of ik erop wilde letten dat

die Engelse dame het niet op een zuipen zet. *Holy shit*, als die vrouw daar nu zin in heeft net nadat haar *beloved* Ben in rook is opgegaan, moet ze dat toch zelf weten?’ Laat ze het maar zo cru mogelijk brengen, denkt ze, niemand hoeft te weten hoezeer ze in de war is.

‘Kind, toch,’ zegt haar moeder, ‘niet zo

cru.’

Onderweg vertelt Josine enthousiast over de nieuwe vertaling die ze heeft gekregen en die voor een groot deel is gewijd aan de biodynamische wijnbouw in Frankrijk, wat dat ook mag betekenen.

Op dit moment interesseert het Esther totaal niet, maar Josine is niet te stuiten. Pas als ze bij de Overtoomse Sluis moeten wachten voor het stoplicht zegt Josine: ‘Sorry, kind. Ik ratel maar door en het schijnt je niet te interesseren. Is er iets?’

‘Welnee, mam, wat kan er nou zijn? We hebben net een van de aardigste mensen ter wereld, of in elk geval van

Amsterdam, laten cremeren. Dat is alles. Niets aan de hand, toch?’

‘Hebben we dat van de week niet al uitgebreid betreurd? Een crematie is afschuwelijk. Het enige pluspunt is dat je weer eens mensen spreekt die je in tijden niet hebt gezien. Natuurlijk, het is allemaal heel erg naar en ik had Bernhard nog heel veel jaren toegewenst. Het was een verschrikkelijk ongeluk, waar we niemand de schuld van kunnen geven, behalve die stomme wesp.’

‘Ja, dat denk jij,’ zegt Esther. ‘Was het maar...’

Ze zwijgt.

‘Wat bedoel je?’

‘Niets, mam, kun je bij het volgende stoplicht stoppen? Ik moet nog een paar boodschappen doen.’

Josine kijkt haar dochter van opzij aan, maar zegt niets. Als de auto stilstaat en Esther met een haastig ‘dank je, ik bel nog wel’, uitstapt, zegt ze alleen: ‘Eet lekker en vertel me alles wat je vanavond meemaakt. Bel je morgen?’

‘Ja, hoor,’ zegt Esther en ze bedenkt dat ze morgenmiddag een afspraak heeft met Klaas van der Linden in Den Haag. Ze ziet er als een berg tegen op. Die afspraak heeft ze verleden week ten einde raad gemaakt, nadat ze had gehoord van de dood van Bernhard en ze ervan overtuigd was nooit te weten te

komen wat hij had ontdekt. Maar nu ze kennis heeft gemaakt met zijn neef en zijn vriend ziet het er wellicht iets minder somber uit. Kon ze maar wachten met het gesprek tot ze zekerheid had over wat Bernhard te weten is gekomen. Maar ze durft nu die afspraak niet meer af te zeggen. Klaas van der Linden had het al heel vreemd gevonden dat ze hem na zo'n dertig jaar ineens had opgebeld en had gezegd hem dringend te moeten spreken. Ze had erg moeten aandringen om hem tot een gesprek over te halen. Ze had hem vaag verteld dat ze bezig was met het schrijven van een boek, waarin zijn overleden zusje Petra een belangrijke rol

speelt. Ze wilde graag samen met hem herinneringen ophalen. Hij had er kennelijk niet veel zin in gehad, maar had uiteindelijk gezegd wel te willen zien wat er van haar was geworden.

Ze heeft hem niet verteld dat ze bezig is met het schrijven van een boek gebaseerd op de mysterieuze dood van Petra achttien jaar geleden. Het is natuurlijk alleen maar een krankzinnige fantasie en Petra is gewoon in 1988 tijdens een zeiltocht met haar Franse vriendje Emile op het IJsselmeer overboord gevallen en verdronken, maar dat is geen verhaal, of liever geen thriller en die wil ze schrijven. Dus heeft ze een intrige bedacht, die erop neerkomt dat

de verdrinking in scène is gezet omdat Petra van de aardbodem wilde verdwijnen. Dat had te maken met haar jongste broer Rob, op wie Petra altijd meer dan normaal gesteld was geweest. Esthers uitgever vond het een mooi verhaal en ze heeft intussen al flink wat op papier staan, maar het zijn slechts ideeën en die moeten meer handen en voeten krijgen. Dus heeft ze besloten Klaas, de oudste broer van Petra, een aantal vragen over vroeger te stellen. Ze heeft zijn adres gekregen van haar moeder die hem een paar jaar geleden bij toeval in Den Haag heeft ontmoet. Ze weet nog steeds niet wat ze hem precies wil vragen. Eerst maar eens zien

hoe hij op haar reageert en dan proberen erachter te komen waar zijn broer Rob uithangt. En zijn vader, meneer Van der Linden. Hem zou ze erg graag weer eens willen ontmoeten. Papa Van der Linden moet nu zeker vijfenzeventig jaar zijn. Ze heeft in geen jaren aan hem gedacht, maar toen haar ideeën vastere vormen begonnen aan te nemen is ze opeens naar hem gaan verlangen. Hij was vroeger, vóór de dood van Petra, als een vader voor haar geweest, een vader die Esther niet heeft en ook nooit heeft gekend. Maar de kans is natuurlijk groot dat de man allang niet meer leeft. Enfin, dat zou ze morgen wel horen. Eerst maar eens zien hoe de avond verloopt en

of ze erin slaagt Victor of Frits over te halen haar toe te laten tot de papieren van Bernhard.

Godallemachtig, wat ben ik schandalig bezig, denkt Esther, terwijl ze de trap oploopt naar de eerste verdieping van haar huis in de Vondelstraat, waar haar appartement is. Binnen wordt ze uitbundig begroet door haar gitzwarte kater Rambo en ook de cyperse Madonna komt een kopje geven. Ze tilt de poes op, verstopt even haar neus in haar vacht en fluistert: 'Ik heb Bernhard vermoord, je vrouwtje is een moordenaar, ik zou maar niet meer met haar omgaan.' Het antwoord is nog een kopje en luidruchtig gespin. Katten.

Opportunisten. Voer, daar gaat het om. Ze doucht, trekt een lange zwarte rok, een rood zijden T-shirt en een zwart jasje aan en maakt zich zorgvuldig, maar bescheiden op. Haar halflange donkerblonde haar weigert te zitten zoals ze wil en omdat er nog steeds veel wind staat heeft het ook geen zin er erg haar best op te doen. Ze hebben bij Dantzig wel een spiegel.

2 De gastvrouw

Het waait flink en er vallen al druppels, dus Esther neemt de tram om niet als een verzopen kat bij het restaurant aan te komen. Ze stapt uit bij de Munt en steekt door naar het Rokin voor lijn 9. Bij de Stopera loopt ze snel het plein over en ze gaat Dantzig aan de achterkant binnen. Daar zijn de toiletten en dus een spiegel. Het valt mee, de paar druppels hebben het springerige haar zelfs wat getemperd. Ze kijkt een tijdje naar haar evenbeeld, wenst zichzelf veel succes en gaat het restaurant binnen. In het voorbijgaan slaat ze een blik op de

muur vol vooral oude foto's van de koninklijke familie. Zoals wel vaker vraagt ze zich af wat de eigenaar van dit café-restaurant heeft bezield om deze collectie op te hangen. Ze zal het een volgende keer vragen.

In de zaal blijft ze even zoekend staan, tot ze aan een tafeltje bij het raam haar gezelschap ziet zitten: Lucy, Victor de Hoog, Frits de Fries en een prachtige, gitzwarte vrouw. Ze loopt erheen en als Victor haar ziet springt hij op, loopt op haar toe en omhelst haar alsof ze zijn allerbeste vriendin is. Onwillekeurig deinst Esther terug, hij is haar te enthousiast. Hij doet of hij dit niet merkt, neemt haar bij de hand en zegt

tegen de mooie vrouw: 'Joyce, dit is Esther, een zeer goede vriendin van Bernhard. Esther, dit is Joyce, de vrouw van Frits.'

Weer moet Esther moeite doen om zich in te houden en niet te zeggen dat het met die vriendschap wel meeviel en dat ze niet meer dan goede collega's waren. Maar ze is nog niet binnen op de Kalkmarkt, dus ze kan hen beter in de waan laten.

Naast Lucy is een stoel voor haar vrijgehouden en als Esther gaat zitten, buigt de Engelse zich naar haar toe. Haar gezicht is bleek en haar ogen zijn gezwollen van het vele huilen. Ze zegt heel blij te zijn dat Esther is gekomen en

dan zegt ze tegen Victor geen hap door haar keel te krijgen zonder drinken en of hij alsjeblieft snel wijn kan bestellen.

Victor zegt lief dat hij eerst wil weten wat iedereen wil eten voordat hij de wijn kan kiezen en hij schenkt Lucy ter compensatie water in, waarop Lucy een gezicht trekt tegen Esther en er braaf wat van drinkt.

Esther bestudeert de menukaart. Die is niet uitzonderlijk. Maar aangezien haar moeder altijd wil weten wat waar wordt geserveerd en welke wijn erbij wordt geschonken, moet ze opletten wie wat bestelt.

Lucy treuzelt met haar bestelling en als Esther zegt dat ze het liefst twee

voorgerechten heeft, valt Lucy haar bij en ze nemen een tartaar van zalm en daarna een garnalencrèmesoep. Joyce zegt dat ze nooit weet wat ze moet kiezen, hun keuze lijkt haar uitstekend. Victor neemt als voorgerecht de zalmtartaar en als hoofdgerecht lamsrugfilet met rozemarijn en Frits kiest als voorgerecht de soep en neemt daarna tournedos met roquefortsaus.

Dan pas is het tijd voor de eenvoudige wijnkaart en Victor vraagt aan Lucy of ze als witte wijn een Sauvignon of een Chardonnay wil. De Sauvignon komt uit Nieuw-Zeeland en de Chardonnay uit de Verenigde Staten.

Lucy wendt zich tot Esther en vraagt

waar haar voorkeur naar uitgaat.

‘Sauvignon,’ zegt Esther en ze voegt er in het Nederlands aan toe dat er in Nieuw-Zeeland, volgens haar moeder, verrukkelijke Sauvignons worden gemaakt en dat haar moeder vindt dat veel Amerikaanse Chardonnays vaak smaken naar fruitsalade.

‘En mijn moeder kan het weten, want die is in wijn afgestudeerd.’

Lucy, die goed Nederlands blijkt te kunnen verstaan, moet hier erg om lachen en zegt alles best te vinden, als de wijn maar snel komt. Ze vraagt naar de rode wijn en gaat akkoord met een Cru Bourgeois uit de Haut-Médoc.

Als de Sauvignon is ingeschonken, tilt

Victor zijn glas op en zegt: ‘Laten wij drinken op Bernhard.’

Lucy pakt haar glas en terwijl de tranen opnieuw over haar wangen rollen, heft ze het op, brengt het daarna snel naar haar mond en neemt een flinke slok en daarna nog een en nog een. Dan pas zet ze haar glas weer neer en zegt tegen Esther dat ze Bernhard vreselijk zal missen en zich niet kan voorstellen dat ze nooit meer met hem zal wandelen, eten en drinken. Ze vertelt dat hij op haar landgoed vaak de lekkerste dingen voor haar klaarmaakte en beter dan haar eigen kok wist waar ze van hield.

Esther slaagt erin haar verbazing te verbergen. Ze heeft nooit ook maar enig

idee gehad van het leven van Bernhard naast zijn werk bij *Nu* . Ze heeft altijd gedacht dat hij alleen geïnteresseerd was in het opsporen en rubriceren van vooral politieke zaken en dingen die met het blad te maken hadden. Ze kan zich niet herinneren dat Bernhard ooit met haar moeder over voedsel en wijn heeft gesproken, hoewel hij wist hoeveel belang zij aan deze zaken hecht.

Terwijl Lucy over Bernhard vertelt, neemt ze ongeveer na elke ademhaling een slok wijn en ze heeft haar glas al een keer laten bijschenken. Als ze voor de tweede keer haar opnieuw lege glas aan Victor voorhoudt en deze niet snel genoeg reageert, wendt ze zich tot de

ober en bestelt nog een fles Sauvignon. Victor, die aan de andere kant van Esther zit, tikt haar op haar arm en als ze opkijkt, werpt hij een veelbetekende blik op Lucy. Esther haalt haar schouders op. Ja, hoor eens, wat kan ik er nu aan doen? denkt ze. Bovendien, wat gaat het mij aan, laat dat mens toch lam worden als ze daar zin in heeft. Ze wil natuurlijk haar verdriet verdrinken en daar heeft ze gelijk in. En als Victor Bernhards amant was zou hij ook weleens wat meer verdriet kunnen tonen. Wat een kouwe. Maar dan bedenkt ze dat ze hem te vriend moet houden en ze wendt zich tot Lucy en vraagt liefjes of ze met haar van mening is dat deze Sauvignon

uitstekend past bij de zalmtartaar. Als Lucy het beaamt, terwijl ze reikhalzend uitkijkt naar de ober met de nieuwe fles, vertelt Esther haar dat ze van haar moeder heeft gehoord dat de Nieuw-Zeelanders Sauvignon kunnen maken die de beste uit Frankrijk kan evenaren. Dit komt door het koele klimaat, uitstekend geschikt voor de verbouw van deze druif.

Ze slaagt erin Lucy's aandacht op zich te richten, neemt een slokje en laat de wijn door haar mond rollen, neemt een stukje zalmtartaar en zegt dat de combinatie echt perfect is.

Zoals ze had gehoopt, volgt Lucy haar voorbeeld en proeft wijn en voorgerecht

met veel meer aandacht dan ze deed. Esther heeft geleerd dat als je wijn en eten echt met aandacht consumeert en je je bij elke slok wijn vergewist van de smaak en de structuur van de wijn, je vanzelf minder drinkt, omdat je meer geniet.

Het is een oude truc om fervente alcoholisten tot matiging aan te zetten. Ooit heeft een hooggeplaatste ambtenaar uit Parijs de Franse clochards goede wijn gegeven in plaats van het bocht dat ze gewend waren te kopen en hen geleerd hoe ze ervan moesten genieten. Volgens de verhalen werd er toen in de Franse hoofdstad op straat veel minder gezopen. Lang zal dat wel

niet hebben geduurd, want de Franse overheid staat niet bekend om uitbundige liefdadigheid.

Of het verhaal waar is of niet, de truc werkt bij Lucy en Esther krijgt een goedkeurend knikje van Victor.

Het eten is goed en het gezelschap doet zijn best. Iedereen, behalve Joyce, vertelt anekdotes over Bernhard. Tijdens de maaltijd komt Esther te weten dat Lucy lady Barton heet en van echte Engelse adel is; Victor zegt dat een aantal malen uitdrukkelijk. Ze heeft een landgoed in Engeland en is al heel lang bevriend met Bernhard, zoals ze ook tijdens de rouwdienst zei.

Hoe lang Victor precies de vriend van

Bernhard was, wordt niet uit de doeken gedaan, maar Esther krijgt de indruk dat dit nog niet zo lang is. Hij woont in Oxford, waar hij na een studie literatuur is blijven hangen en waar hij nu tutor is voor studenten. Hij blijkt Bernhard in Lucy's landhuis voor het eerst te hebben ontmoet. Frits is de zoon van een jong gestorven broer van Bernhard. Hij is getrouwd met Joyce, die uit Kenia afkomstig is en arts is. Ze komt er niet achter wat Frits precies doet, iets met effecten of zo.

Uit de manier waarop vooral Victor haar benadert, maakt Esther op dat Lucy de gastvrouw is. Niet mis, een lady met geld en een landhuis. Bernhard was niet

op zijn achterhoofd gevallen, denkt ze, en ze schrikt van haar gedachten.

Als Joyce zich tot Lucy wendt en een gesprek met haar begint over het Engelse platteland, dat ze goed kent van vakanties toen ze jong was, vraagt Esther aan Victor wanneer hij weer teruggaat naar Engeland.

‘Wel, ik blijf nog een week,’ zegt hij. ‘Ik ben zaterdag gekomen en heb twee weken vrij genomen. Ik heb Frits beloofd hem te helpen met alle zaken die afgehandeld moeten worden. Er moet altijd zo veel gebeuren na iemands overlijden. Ik ben vaker op de Kalkmarkt geweest dan Frits, maar ik weet lang niet alles. Bernhard vertelde

nooit veel. Lucy weet helemaal niets van zijn leven in Amsterdam en bovendien gaat ze maandag weer terug naar Engeland. Frits en ik hebben morgen een gesprek met de executeur-testamentair van Bernhard. Hij is bovendien een van Bernhards beste vrienden en kent hem goed, voor zover dat bij Bernhard mogelijk was.'

Hij wendt zich tot Frits en vraagt: 'Hoe laat hebben wij morgen afgesproken met Toine?'

'Die komt om vijf uur,' zegt Frits. Hij wendt zich tot Esther en zegt: 'In een van de bureauladen van Bernhard heb ik een dichte envelop gevonden waar jouw naam op staat. Daar heb je

waarschijnlijk wel belangstelling voor. We hebben echter aan Toine beloofd niets uit het huis mee te nemen voordat er een lijst is gemaakt van de inventaris. Ik neem aan dat die envelop daar niet bij hoort, maar ik wil het toch eerst met hem overleggen.'

'Wel, wat een onzin,' zegt Victor. 'Waarom? Die envelop is kennelijk voor Esther bedoeld, daar heeft Toine toch niets mee te maken?'

Esther zit doodstil. Het zijn natuurlijk de gegevens die ze wil hebben. Stel je voor dat die Toine ze in beslag neemt.

'Ik weet het niet,' zegt Frits aarzelend. 'Ik denk dat het iets is wat ik Bernhard gevraagd heb voor me uit te zoeken,'

zegt Esther snel. ‘Eh... Bernhard was zo’n uitstekende documentalist. Hij kon altijd alles vinden, wat je hem ook vroeg. Het... eh... het heeft niets met ons blad te maken, maar met iets van mijzelf. Hij zei me van de week dat hij gevonden had wat ik wilde weten en...’ Ze stukt. Ze voelt dat ze een kleur krijgt en voegt er haastig aan toe. ‘Het heeft te maken met een vriend van vroeger. Een goede vriend van mij, die ik uit het oog ben verloren.’

Ophouden nu, denkt Esther, niets meer zeggen. Straks lul je jezelf erin.

‘Ja, in dat geval,’ zegt Frits aarzelend.

‘Nou, we geven die envelop gewoon niet aan Toine. Kom morgen maar naar de

Kalkmarkt, dan kijken we samen wat erin zit. Morgenochtend niet, dan heb ik een afspraak. Toine komt om vijf uur. Zullen we zeggen een uur of twee, drie. Lukt dat, Frits?’

Frits broemt wat.

‘Helaas kan ik dan niet,’ zegt Esther. ‘Ik moet naar Den Haag. Maar misschien morgenavond, of anders overmorgen?’

‘Liever overmorgen. Vroeg graag. Een uur of negen?’ zegt Victor.

‘Dat is goed,’ zegt Esther.

Ze had die gegevens graag gehad vóór haar afspraak met Klaas van der Linden. Dan zou ze wellicht niet meer bij hem naar de vroegere praktijken van zijn broertje hoeven vissen. Maar ze durft

niet al te happig te zijn en te zeggen dat ze morgenvroeg langskomt. Straks denkt Frits nog dat het om de erfenis gaat of leest hij de brief zelf. Hoewel ze niet denkt dat hij veel aan de gegevens zal hebben, is ze toch huiverig voor de inhoud. Het is gevaarlijk, had Bernhard gezegd.

Ze vraagt zich af of ze zelf bang is dat haar iets zal overkomen. Nee, niet echt. De dood van Bernhard is toch een ongeluk? Dat denkt iedereen. En hoewel Esther hierover zo haar twijfels heeft, is ze niet bang. Niemand weet toch dat zij naar het verleden van Rob van der Linden op zoek is? Bernhard heeft haar naam niet genoemd, daar is ze van

overtuigd. Van haar mogen ze allebei best zien wat er in de envelop zit. Ze begrijpen het toch niet.

Tijdens het gesprek met Frits en Victor heeft ze niet gelet op het drankgedrag van Lucy. Zo te zien valt het mee. Hoewel haar glas leeg is, zit ze rustig te praten met Joyce. Het voorgerecht is afgeruimd en de ober komt met de rode wijn, opent hem en wil Victor laten proeven. Die houdt zijn hand op en wijst op de glazen van de drie vrouwen. 'Dames eerst,' zegt hij.

Lucy pakt snel haar glas en wil de wijn naar binnen gieten, maar ze houdt zich in als ze Esther ziet die eerst ruikt, dan de wijn in haar glas walst en vervolgens

een slokje door haar mond laat rollen. Meestal doet ze dit niet. Als ze echt Wijn drinkt met een hoofdletter is dat negen van de tien keer in aanwezigheid van haar moeder en dan moet ze wel. Normaal is één keer ruiken en een voorzichtig slokje genoeg om te weten of de wijn te drinken is of niet. Maar nu doet ze het voor Lucy. Die doet haar na en kijkt haar dan vragend aan.

‘Niets op aan te merken,’ zegt Esther lachend, ‘*nothing to complain.*’

De ober brengt voor de vrouwen de soep met een extra schaalje geroosterde sneetjes brood en de heren krijgen hun hoofdgerecht.

De soep en de rode wijn passen in het

geheel niet bij elkaar. Esther heeft nog wat witte wijn in haar glas en drinkt dit eerst op. Joyce drinkt weinig. Volgens Esther is ze nog steeds bezig met haar eerste glaasje Sauvignon. Lucy daarentegen neemt steeds genietend kleine slokjes. Haar soep raakt ze niet aan.

Tijdens het afruimen van het voorgerecht heeft Victor zich uitgebreid verontschuldigd omdat hij van het toilet gebruik moest maken. Hij begint nu over de koninklijke portrettengalerij aan de muur en vertelt de ene na de andere anekdote over het Britse koningshuis. De manier waarop hij dat doet en de wijze waarop hij daarbij lacht, doet

Esther besluiten dat hij waarschijnlijk toch homofiel is. Dé vriend van Bernhard, zei hij op de begrafenis. Maar hij heeft absoluut niets nichterigs over zich. Maar ja, van Bernhard had ook niemand kunnen denken dat hij meer van de heren hield dan van de dames.

‘Victor, hoe lang kende jij Bernhard eigenlijk?’ vraagt ze als het even stil is.

‘Wel, al zo’n drie jaar,’ zegt hij. ‘Een nichtje van Lucy is, of liever was, een van mijn studenten. Ik heb haar begeleid met haar eindscriptie over Jane Austen en toen zij voor haar master of arts slaagde, mocht ze haar feest geven op het landgoed van Lucy in Bath. Bernhard was ook op dat feest. Wij

konden het meteen uitstekend met elkaar vinden en zijn goed bevriend geraakt. En Lucy vond dat geweldig.’

‘*Pride and Prejudice*,’ zegt Esther. ‘Prachtig boek. Ik heb er niet zo lang geleden een nieuwe filmversie van gezien. Daar was ik eerlijk gezegd niet zo kapot van.’

‘Ik ook niet,’ zegt Joyce. ‘Ach, zo’n roman is toch veel mooier.’

‘Natuurlijk,’ zegt Victor. Hij kijkt naar Lucy. De laatste opmerkingen zijn duidelijk aan haar voorbijgegaan. Hij legt zijn hand op haar schouder en zegt: ‘*But you are our pride, our own pride, Ben’s queen.*’

Lucy kijkt hem aan en Esther ziet hoe

haar ogen zich opnieuw met tranen vullen. Ze zegt snikkend: ‘ *O, Ben, my dearest Ben, my prince, my heir.* ’

Zo, dus Bernhard was haar erfgenaam. Esther schat Lucy toch zeker een jaar of tien jonger dan Bernhard. Veel ouder dan vijfenzestig zal ze niet zijn, hoewel je je daar natuurlijk flink in kunt vergissen. Ze ziet dat Frits naar Joyce kijkt en haar een snelle, waarschuwende blik toewerpt.

Zo, zo, denkt Esther. Dat zit daar niet helemaal lekker. Ja, hij is de neef van Bernhard en heeft wellicht gehoopt ooit op zijn beurt die erfenis te krijgen. Hoewel, als Victor dé vriend van Bernhard was...

Esther legt haar hand op de andere schouder van Lucy en zegt sussend dat zij ook veel van Bernhard hield en haar moeder ook en dat het jammer is dat Lucy haar moeder niet heeft ontmoet. Zij kende Bernhard ook al vreselijk lang, al van voor de geboorte van Esther, dus al meer dan veertig jaar.

Victor neemt het gesprek van haar over en dwaalt al spoedig met Lucy langs de wegen van het Engelse North East Somerset, dat hij net zo goed schijnt te kennen als Lucy. Op een gegeven moment brengt hij het gesprek op haar landhuis en zij hoort hem vragen of de verbouwing van de serre al opschiet. Ze ziet dat Frits hen nauwlettend in de

gaten houdt.

Om hem af te leiden vraagt ze: ‘Frits, had Bernhard eigenlijk nog meer familie?’

‘Nee, zijn ouders zijn lang geleden overleden en hij had maar één broer, mijn vader. Die is helaas, samen met mijn moeder, verongelukt. Ja, dat is nu ook al meer dan vijftien jaar geleden. Ik zat net voor mijn doctoraal rechten en Bernhard heeft mij daar toen doorheen gesleept.’ Hij kijkt Esther aan en zegt lachend: ‘Ik ben net zo oud als jij, ook veertig. Oud al, hè?’

‘Ja, vind ik ook. Stokoud,’ zegt Esther. De ober komt afruimen en vraagt of ze nog een dessert willen, maar dat wil

niemand. Lucy en Esther bedanken ook voor de koffie.

Terwijl de anderen hun koffie drinken, zegt Lucy plotseling dat ze heel graag de moeder van Esther wil ontmoeten voordat ze weggaat. Want die kende Bernhard dus net zo lang als zij hem kende. Zij zou morgenochtend kunnen, dan is ze alleen op de Kalkmarkt, maar ze kan natuurlijk ook naar Esthers moeder toe gaan. Kan Esther het arrangeren?

‘Jawel,’ zegt Esther. ‘Ik zal haar thuis bellen, ik heb mijn mobiel helaas niet bij me.’

Ze heeft een hekel aan het ding en heeft het alleen bij zich als het echt niet anders

kan.

‘Wacht maar,’ zegt Joyce. Ze haalt een mobiel uit haar tas en geeft hem aan Esther. Ze gaat ermee de gang op, want bellen in openbare ruimtes vindt ze helemaal uit den boze. Het is even over tien. Als Josine opneemt, verontschuldigt Esther zich dat ze zo laat belt. Op bellen na tien staat de doodstraf, maar als Esther zegt waarom ze belt is Josine een en al oor. Ja, dat vindt ze leuk. Ze wil graag die Engelse vrouw ontmoeten.

‘Zeg maar dat ik om halfelf bij haar kan zijn,’ zegt ze. ‘Waar is het ook weer precies? Ik ben nooit bij Bernhard thuis geweest.’

‘Ik kom je wel halen,’ zegt Esther en ze verbreekt de verbinding voordat haar moeder verder vragen kan gaan stellen. Prima, dan krijgt ze die envelop toch voordat ze Klaas ziet.

Als ze terugkomt in het restaurant hebben ze hun jassen al aan. Esther geeft de mobiel aan Joyce en zegt tegen Lucy dat zij en haar moeder om halfelf op de Kalkmarkt zullen zijn.

‘Dan kan ik meteen de envelop meenemen,’ zegt ze tegen Victor.

‘Goed,’ zegt hij. ‘Ik zal hem klaarleggen.’

Het is droog en Esther besluit naar huis te lopen. Het is pas kwart over tien. Aaron heeft beloofd haar om een uur of

elf te bellen en ze wil nog even bij Frans langs, de man die haar zolderetage huurt. Hij is de enige die weet waar ze voor haar boek naar op zoek is. Hij is degene die heeft gesuggereerd dat er iets merkwaardigs was aan de dood van Petra en dat dit te maken kon hebben met haar relatie tot haar jongste broer Rob. Toen hij op het lyceum zat, had Frans bijles gehad van de vader van Rob, die leraar wiskunde was. Zodoende kende hij de familie. Hij had zich altijd verbaasd over de meer dan bijzondere aandacht die Rob schonk aan zijn zeven jaar jongere zusje Petra. Rob studeerde in die tijd ook wiskunde en was na zijn studie leraar geworden in

Hoorn. Na de dood van Petra waren zijn vader en hij verhuisd naar Antwerpen. De oudste broer, Klaas, was al eerder het huis uit gegaan.

Frans heeft Esther verteld een keer vreselijk te zijn geschrokken toen hij dacht Rob en Petra te hebben gezien op een terras van een restaurant op De Keyserlei in Antwerpen. Toen heeft het idee bij hem postgevat dat de hele verdrinking misschien wel in scène was gezet en dat broer en zus het hebben bedacht om voorgoed bij elkaar te kunnen zijn, zonder kwaadsprekerij en opdringerig geroddel van vrienden en bekenden. Dit was natuurlijk totale flauwekul, maar het had Esther een

schitterend idee voor een boek geleken. Tijdens het schrijven is haar fantasie echter een eigen leven gaan leiden. Zo erg dat ze regelmatig over Petra droomt en zelfs af en toe overdag het woord tot haar richt. Het begint griezelige vormen aan te nemen en ze heeft zichzelf flink toegesproken. Petra is dood. Punt uit. Ze schrijft een boek en daarvoor moet ze een paar dingen uitzoeken en met een aantal mensen praten die Petra ook goed hebben gekend.

Daarom heeft ze aan Bernhard gevraagd twee zaken voor haar uit te zoeken. Ten eerste het adres van Emile, Petra's Franse vriendje, van wie ze alleen de achternaam had geweten en het feit dat

hij ook wiskunde studeerde en zijn familie ergens in het zuiden van Frankrijk woonde.

Omdat de politie indertijd procesverbaal heeft opgemaakt, was dit adres niet zo moeilijk te achterhalen en Bernhard had ontdekt dat Emile nu wijnbouwer was, ergens in de buurt van Nîmes. Toen ze dit aan haar moeder vertelde, stelde die meteen enthousiast voor er samen heen te gaan. Ze gaan volgende week vrijdag en blijven vijf dagen, inclusief de reis. Josine heeft uitgevonden dat de wijn van het bedrijf nog niet in Nederland wordt geïmporteerd. Ze heeft het bedrijf opgebeld met een smoesverhaal over

hun wijn en gezegd dat ze een reportage over het bedrijf wil schrijven en graag kennis wil komen maken. Ze hebben afgesproken vrijdag naar Montpellier te vliegen en daar een auto te huren.

Esthers andere vraag aan Bernhard was of hij kon achterhalen wat Rob precies in Hoorn heeft uitgespookt. Petra heeft ooit verteld dat hij naast zijn lessen op een lyceum ook wiskundeles gaf aan enkele gedetineerden uit de open gevangenis van Hoorn. Ze had gezegd dat het doodenge mensen waren, levensgevaarlijk. Rob had iets gezegd over maffiapraktijken, maar ze had haar broer beloofd aan niemand te vertellen hoe het precies zat. Hoewel ze Petra

toen niet echt had geloofd, heeft Esther er een verhaal omheen bedacht. Dat is echter zo bizar dat ze niet verder heeft durven gaan zonder wat meer zekerheid. Ook al is het een boek, je kunt niet zomaar van alles beweren. Dus heeft ze aan Bernhard gevraagd of hij erachter kon komen aan wie Rob toen les had gegeven en welke misdaden deze mannen op hun geweten hadden gehad. Thuis staat Aaron op het antwoordapparaat met excuses dat hij helaas vanavond geen gelegenheid meer heeft om haar te bellen. Hij is voor een klus voor de Europese Gemeenschap naar Brussel en komt zeer laat thuis. Hij werkt voor de *Gazet van Antwerpen* en

schnabbelt er af en toe wat bij. Het is jammer dat ze niet even kunnen praten. Ze had hem willen voorstellen om morgen vanaf Den Haag met de trein door te rijden naar Antwerpen, maar nu hij niet thuis is, gaat dat niet door. Ze kan hem niet zomaar overvallen. Misschien dit weekend. Vrijdag moet ze aan een vertaling voor *Nu* werken, die moet begin volgende week af zijn. Ze wil Aaron in elk geval zien en zeker voelen, voordat ze naar Frankrijk gaat. Het nummer van Frans geeft de ingesprektoon en als Esther haar telefoon neerlegt, vindt ze dat ook wel prima. Ze heeft bij nader inzien geen zin meer in praten en filosoferen over wat er

allemaal wel en niet mogelijk is. Laat ze eerst maar zien of haar bezoek aan Klaas iets oplevert en wat er in Bernhards envelop zit. Ze gaat naar bed en samen met poes Madonna leest ze nog het laatste artikel in de *Opzij* van de vorige week, terwijl Rambo op haar benen ligt.